

Cartea lui Daniel - Numărul șaiszeci și cinci

Dezvăluirea profetică: Înțelegerea dezamăgirii din 18 iulie 2020 și a mesajului în desfășurare al Strigării de la miezul nopții în zilele din urmă

Jeff Pippenger
2024-01-29

La 18 iulie 2020, a survenit prima dezamăgire pentru mișcarea de reformă a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Aceasta a marcat o piatră de hotar în istoria celui de-al treilea vai, care este istoria ploii târzii, precum și istoria pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Acea istorie a fost reprezentată de fiecare mișcare de reformă din istoria sacră; în mod mai specific, a fost reprezentată de istoria mișcării millerite și ilustrată prin pilda celor zece fecioare; și ea reprezintă istoria profetică pe care fiecare profet a identificat-o.

18 iulie 2020 reprezintă prima dezamăgire a mișcării și, ca atare, marchează sosirea timpului zăbovirii din pilda celor zece fecioare și din Habacuc. În istoria milerită, aceleași dovezi care i-au condus la proclamația lor eronată au fost văzute ca identificând data adevărată. Timpul zăbovirii din pilda celor zece fecioare a fost atunci recunoscut drept adevăr prezent, iar acel timp al zăbovirii era același timp al zăbovirii din Habacuc 2. Pilda celor zece fecioare se repetă întocmai, literă cu literă, iar această realitate arată că numai cei care au fost implicați în acea dezamăgire sunt candidați fie pentru a fi o fecioară înțeleaptă, fie o fecioară neînțeleaptă.

Marea masă a Adventismului laodicean a fost pusă la încercare prin sosirea celui de-al treilea Vai la 11 septembrie 2001, iar când a trecut 18 iulie 2020, data predicției eșuate, Adventismul laodicean a fost lăsat în urmă să plutească în derivă, fără țintă, înapoi spre Roma, așa cum s-a întâmplat cu protestanții în istoria milerită.

Nu numai că Mileriiții au identificat timpul zăbovirii drept împlinirea pildei celor zece fecioare, ci au văzut că, în cartea lui Habacuc, porunca de a aștepta vedenia, deși zăbovea, era același reper profetic. Habacuc confirmă apoi că vedenia care fusese prezentată în mod eronat și care produsese prima dezamăgire era vedenia care avea să „vorbească” la sfârșit.

Căci vedenia este încă pentru o vreme rânduită, dar la sfârșit va vorbi și nu va minți; chiar dacă zăbovește, așteapt-o, căci va veni negreșit, nu va zăbovi. Habacuc 2:3.

Mesajul care a produs prima dezamăgire era același care urma să fie recunoscut drept împlinit în viitorul apropiat, dar încă rămânea întemeiat pe argumentele profetice anterioare folosite în prima proclamare eronată.

În istoria milerită, poporul vechiului legământ a fost mai întâi supus încercării, după aceea a fost supus încercării poporul noului legământ. Încercarea a început pentru protestanți când primul înger din Apocalipsa 10 și primul înger din Apocalipsa 14 (căci sunt același înger) s-a pogorât la 11 august 1840. Încercarea lor s-a încheiat odată cu prima dezamăgire și sosirea celui de-al doilea înger din Apocalipsa 14.

În istoria millerită, încercarea pentru milleriți a început odată cu sosirea celui de-al doilea înger la prima dezamăgire și s-a încheiat odată cu sosirea Strigării de la miezul nopții, pe care Sora White o înfățișează ca pe o mulțime de îngeri care i se alătură celui de-al doilea înger. Sub puterea Duhului Sfânt, milleriții care au recunoscut și au primit mesajul Strigării de la miezul nopții au fost atunci separați de milleriții care nu au recunoscut mesajul care se revărsa de jur împrejurul lor. La 22 octombrie 1844 a sosit al treilea înger și atunci a vorbit vedenia care zăbovisc.

În istoria pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii, mai întâi a fost încercat poporul vechiului legământ, apoi poporul noului legământ. Încercarea a început pentru Adventismul laodicean odată cu pogorârea, la 11 septembrie 2001, a primului glas al îngerului din Apocalipsa 18 și a celui de-al treilea înger din Apocalipsa 14 (căci sunt unul și același înger). Încercarea lor s-a încheiat cu dezamăgirea din 18 iulie 2020.

În mișcarea celui de-al treilea înger, încercarea pentru cei o sută patruzeci și patru de mii a început odată cu venirea primei dezamăgiri și se va încheia odată cu venirea mesajului Strigătului de la miezul nopții. Sub puterea Duhului Sfânt, cei care recunosc și acceptă acum mesajul Strigătului de la miezul nopții sunt apoi despărțiți de cei neînțelepți și nelegiuiți care nu au recunoscut mesajul multifacțat care acum se revărsa de jur împrejurul lor.

La promulgarea iminentă a legii duminicale, vorbește a doua "voce" a îngerului din Apocalipsa 18, care este, de asemenea, vedenia care, deși a "zăbovit", vorbește. Aceasta reprezintă, de asemenea, solia celui de-al treilea înger care "se amplifică" până la strigătul puternic.

Strigarea de la miezul nopții este reprezentată prin mulți îngeri care se alătură îngerului anterior. Mesajul Strigării de la miezul nopții are mai multe elemente care contribuie la întregul mesaj, iar îngerii sunt simboluri ale mesajelor. În istoria millerită, pionierul identificat drept cel care a luat inițiativa în reunirea mesajului adevăratei Strigări de la miezul nopții a fost Samuel S. Snow. În acea istorie este bine documentat că înțelegerea lui Snow cu privire la mesajul Strigării de la miezul nopții s-a dezvoltat de-a lungul unei perioade de timp.

Acea istorie se repetă întocmai, până la literă, iar mesajul ultimului Strigăt de la miezul nopții se dezvoltă în mod public începând cu sfârșitul lunii iulie 2023. Nu este pur și simplu mesajul cu privire la Islam, ci include de asemenea mesajul pecetlirii celor o sută patruzeci și patru de mii. Include revelația că cele două coarne ale fiarei care se ridică din pământ amândouă trec printr-o «moarte și înviere», în timp ce ele se află în paralel cu chipul fiarei, care, în aceeași istorie, împlinește enigma profetică potrivit căreia «al optulea este dintre cei șapte». Include descoperirile asociate cu «istoria ascunsă» a Celor Șapte Tunete și împlinește enigma profetică a «pietrei» care a fost lepădată și a devenit «capul unghiului», întrucât «cele șapte vremi» din Leviticul douăzeci și șase se descoperă a fi firul care țese împreună toate adevărurile istoriei lui Miller cu adevărurile care au fost desigilate la timpul sfârșitului în 1989. Psalmistul o spune astfel:

Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns să fie piatra din capul unghiului. Aceasta este lucrarea Domnului; ea este minunată în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea. Psalmul 118:22-24.

„Piatra”, care a fost prima „piatră prețioasă” descoperită de William Miller (iar pietrele prețioase sunt pietre), este „ziua pe care a făcut-o Domnul”. S-a arătat în articolele anterioare că structura și cuvintele poruncii Sabatului sunt identice cu structura ciclului sacru de șapte, așa cum este prezentat în Leviticul, capitolul douăzeci și cinci. Odihna din ziua a șaptea preînchipuia odihna țării în anul al șaptelea, iar când cele două porunci sunt considerate în acest chip, ele constituie o mărturie că o zi reprezintă un an în profeția biblică.

Ele mai arată că înțelegerea pe care Miller a proclamat-o cu privire la mânia lui Dumnezeu „de șapte ori”, în Leviticul douăzeci și șase, este reprezentată drept „o zi”, căci Domnul a rânduit ciclul sacru al celor șapte ani, tot atât de sigur precum a făcut cerurile și pământul în șase zile și S-a odihnit în a șaptea.

Când Iisus a încheiat pilda viei, a adresat o întrebare fariseilor.

Așadar, când va veni stăpânul viei, ce le va face acelor vieri? Ei I-au zis: Îi va pierde cumplit pe acei oameni răi și va da via altor vieri, care îi vor da roadele la vremea lor. Isus le-a zis: N-ați citit niciodată în Scripturi: Piatra pe care au lepădat-o zidarii, chiar ea a ajuns capul unghiului; aceasta este lucrarea Domnului și este minunată în ochii noștri? De aceea vă spun: Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unui neam care va aduce roadele ei. Și oricine va cădea peste această piatră se va sfărâma; iar pe oricine va cădea ea, îl va zdrobi în pulbere. Iar când arhierii și fariseii au auzit pildele Lui, au înțeles că despre ei vorbea. Matei 21:40-45.

Pilda viei este pilda în care fostul popor ales este lăsat deoparte, iar Împărăția este dată unui nou popor ales. "Piatra" care a fost lepădată, după cum spune Isus, este "piatra" care fie mântuiește, fie nimicește, în funcție de felul în care este primită. "Piatra" trebuie să fie un adevăr biblic în contextul folosit de Isus, căci are capacitatea de a aduce rod neprihănit, iar neprihănirea lui Hristos este lucrată în bărbați și femei numai atunci când primesc Cuvântul Său al adevărului.

Sfințește-i întru adevărul Tău: cuvântul Tău este adevărul. Ioan 17:17.

„Piatra” este o doctrină care este fie acceptată, fie respinsă, iar Iisus este Cuvântul, iar în cartea Faptele Apostolilor Petru identifică „piatra” drept Hristos.

Să fie cunoscut vouă tuturor și întregului popor al lui Israel că în Numele lui Iisus Hristos din Nazaret, pe care voi L-ați răstignit, pe care Dumnezeu L-a înviat din morți, chiar prin El stă omul acesta înaintea voastră sănătos. Aceasta este piatra pe care voi, ziditorii, ați lepădat-o, care a ajuns în capul unghiului. Și în nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat între oameni, prin care trebuie să fim mântuiți. Faptele Apostolilor 4:10-12.

Și apoi, în Întâia Epistolă a lui Petru, el duce și mai departe simbolismul „pietrei”, dar îl menține în același context al trecerii cu vederea a unui popor al unui legământ anterior și al alegerii unui nou popor ales, care, așa cum spune el, „odinioară nu erau un popor, dar acum sunt poporul lui Dumnezeu; care nu dobândiseră îndurare, dar acum au dobândit îndurare.”

Apropiindu-vă de El, ca de o piatră vie, lepădată, în adevăr, de oameni, dar aleasă și prețioasă înaintea lui Dumnezeu, și voi, ca niște pietre vii, sunteți zidiți ca o casă duhovnicească, o

preoție sfântă, spre a aduce jertfe duhovnicești, bineplăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos. De aceea este cuprins și în Scriptură: Iată, pun în Sion o piatră din capul unghiului, aleasă, prețioasă; și cel ce crede în El nu va fi dat de rușine. Vouă deci, celor ce credeți, El vă este prețios; dar pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceea a ajuns să fie pusă în capul unghiului, și piatră de poticnire și stâncă de sminteală, pentru cei ce se poticnesc de Cuvânt, fiind neascultători; la aceasta au și fost rânduți. 1 Petru 2:4-8.

Petru spune despre fostul popor ales: "Pentru cei neascultători, piatra pe care au lepădat-o zidarii, aceea a fost făcută capul unghiului; și este o piatră de poticnire și o stâncă de sminteală, chiar pentru cei ce se poticnesc de cuvânt, fiind neascultători: la aceasta au fost de asemenea rânduți."

Isus este reprezentat de fiecare ilustrare sacră a temeliei.

Căci altă temelie nimeni nu poate pune decât cea pusă, adică Isus Hristos. 1 Corinteni 3:11.

Temelia pe care au așezat-o milerii a fost Stâncă Veacurilor (Piatra).

„Avertizarea a venit: Nu trebuie îngăduit să pătrundă nimic care să clatine temelia credinței pe care am zidit de atunci încolo, de când a venit solia în 1842, 1843 și 1844. Am fost în această solie, iar de atunci am stat înaintea lumii, păstrând credințioșie față de lumina pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Nu intenționăm să ne mutăm picioarele de pe platforma pe care au fost așezate când, zi de zi, Îl căutam pe Domnul prin rugăciune stăruitoare, cerând lumină. Credeți că aș putea să renunț la lumina pe care Dumnezeu mi-a dat-o? Ea trebuie să fie precum Stâncă Veacurilor. Ea m-a călăuzit de când mi-a fost dată.” Review and Herald, 14 aprilie 1903.

Prima nestemată pe care Miller a descoperit-o și care a devenit parte din temelia milerită, asemenea Stâncii Veacurilor, a constat în „cele șapte vremuri” din Leviticul, capitolul douăzeci și șase. Iar „cele șapte vremuri” au fost primul adevăr fundamental înlăturat de acei pionieri milerii care tocmai zidiseră temelia milerită. Zidarii erau cei care aveau să respingă piatra de temelie. Acea „piatră”, care Îl preînchipuie pe Hristos, este totodată ziua pe care a făcut-o Domnul, căci El a rânduit ziua a șaptea ca zi de odihnă și anul al șaptelea ca an în care țara să se odihnească. În 1863, piatra de temelie a fost lepădată, dar ea urmează să fie făcută „capul unghiului” și „piatră de poticnire” pentru cei neascultători.

Solia Islamului a celui de-al treilea vai este tema pentru mișcarea de reformă a celor o sută patruzeci și patru de mii, iar procesul de testare a început când a coborât îngerul din Apocalipsa, capitolul optsprezece, pe când marile clădiri ale orașului New York au fost dărâmate la 11 septembrie 2001. Adventismul a tăcut cu privire la identificarea profetică potrivit căreia 11 septembrie 2001 a fost sosirea „zilei vântului de răsărit”. La 18 iulie 2020, ei au rămas în urmă, în timp ce cei doi martori din capitolul unsprezece al Apocalipsei au fost uciși pe străzile acelei mari cetăți. Testul Adventismului se încheiase, iar testul pentru cei care mărturisiseră că recunosc solia Islamului era în curs.

După ce au zăcut moarte pe străzi până la sfârșitul lunii iulie 2023, oasele moarte și uscate au fost apoi însuflețite de primul mesaj al lui Ezechiel. Al doilea mesaj al lui Ezechiel este mesajul celor patru vânturi ale Islamului, al celui de-al treilea Vai, reprezentând desigilarea progresivă a soliei

Strigării de la miezul nopții, care este vedenia ce a zăbovit și tema întregii perioade a mișcării. Au fost atunci desigilate varii adevăruri, căci solia Strigării de la miezul nopții reprezintă o solie multifacetată. Primul adevăr care s-a înfățișat oaselor moarte și uscate a fost primul adevăr respins de adventismul laodicean, și el reprezintă adevărul care marchează tranziția Laodiceei către Filadelfia.

Adevărul este solia pecetlirii și, prin urmare, se cere o statornicire în el atât pe plan intelectual, cât și pe plan spiritual. Nu este suficient să recunoaștem că perioada în care cei doi martori au zăcut morți pe uliță este un simbol al împrăștierii «celor șapte vremi»; este nevoie și de o acceptare experiențială a adevărului.

Giuvaerurile lui Miller, care reprezintă adevărurile desigilate la vremea sfârșitului, în 1798, devin o piatră de încercare pentru fecioarele din zilele de pe urmă. Experiența fixării „spirituale” în adevăr este reprezentată de primul giuvaer al lui Miller, iar fixarea „intelectuală” în adevăr este reprezentată de mesajul Islamului al celui de-al treilea vai. Chemarea la pocăință și mărturisire, reprezentată de „cele șapte vremi”, identifică o lucrare care se desfășoară împreună cu Hristos în Sfânta Sfintelor și care este reprezentată de viziunea „mareh”.

Înțelegerea „intelectuală” a Islamului celui de-al treilea Vai este reprezentată de viziunea „chazon”, iar amândouă sunt necesare pentru cei care vor fi pecetluiți. În 1863, Adventismul laodicean a ales să rezidească Ierihonul și și-a părăsit lucrarea de restaurare a Ierusalimului. Ierihonul este un simbol al prosperității, așa cum este ea reprezentată și de orbirea laodiceană.

Una dintre cele mai puternice fortărețe din țară — cetatea mare și bogată Ierihon — se afla chiar înaintea lor, la o mică depărtare de tabăra lor din Ghilgal. La marginea unei câmpii fertile, bogată în roadele îmbelșugate și felurite ale tropicelor, palatele și templele ei erau lăcaș al luxului și al viciului; această cetate trufașă, din spatele meterezelor ei masive, îl sfida pe Dumnezeu lui Israel. Ierihonul era unul dintre principalele centre ale închinării idolatre, fiind în chip deosebit închinat Astartei, zeița lunii. Aici se concentra tot ceea ce era mai josnic și mai degradant în religia canaaniților. Poporul lui Israel, în a cărui minte erau încă proaspete înfiorătoarele urmări ale păcatului lor la Bet-Peor, nu putea privi această cetate păgână decât cu dezgust și groază.

„Piatra” pe care au lepădat-o zidarii în 1863, pe când rezideau Ierihonul, a fost „cele șapte vremi”, care, în zilele de pe urmă, aveau să devină adevărul (giuvaerul), ce ajunge să fie „piatra din capul unghiului”, căci este adevărul care împletește începutul Adventismului în mișcarea Milleriților cu sfârșitul Adventismului în mișcarea celor o sută patruzeci și patru de mii. Acel giuvaer, adică „cele șapte vremi”, este, de asemenea, „ziua pe care a făcut-o Domnul”, și este Însuși Hristos, căci El este Cuvântul și El este „Adevărul”. Subiectul Islamului este tema care produce curățirea atât a vechiului, cât și a noului popor ales, iar curățirea îndoită a început la 11 septembrie 2001, care a fost „ziua vântului de răsărit”. În ziua aceea străjerii trebuiau să cânte același cântec pe care l-a cântat Hristos, când a proclamat pilda viei. Cei o sută patruzeci și patru de mii cântă cântarea lui Moise („cele șapte vremi”) și cântarea Mielului.

Și am văzut ca o mare de sticlă amestecată cu foc; și pe cei ce biruieră asupra fiarei și asupra chipului ei și asupra semnului ei și asupra numărului numelui ei, stând pe marea de sticlă, având harpele lui Dumnezeu. Și cântă cântarea lui Moise, slujitorul lui Dumnezeu, și cântarea Mielului, zicând: Mari și minunate sunt lucrările Tale, Doamne Dumnezeule Atotputernice; drepte și adevărate sunt căile Tale, Împărate al sfinților. Apocalipsa 15:2, 3.

„Mielul” este Hristos, care a fost înjunghiat, și El a fost înjunghiat la mijlocul celor două mii cinci sute douăzeci de zile, îmbinând astfel jertfa vieții și a sângelui Său (unde a confirmat legământul) cu «cearta legământului Său» a lui Moise, din Leviticul douăzeci și șase. Cântarea lui Moise și a Mielului este cântarea chazon-ului istoriei profetice și cântarea mareh-ului «arățării» Sale. Este cântarea unei înțelegeri intelectuale și spirituale, așa cum este reprezentată de cele două vedenii din Daniel, capitoul opt. Este cântarea unui popor al legământului care este judecat și trecut cu vederea, în timp ce este selectat un nou popor ales. Procesul de selecție, și prin urmare cântarea, a început la 11 septembrie 2001.

El va face pe cei ieșiți din Iacov să prindă rădăcină; Israel va înflori și va odrăsli și va umple fața lumii cu rod. L-a lovit El cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit? Sau a fost el ucis după măsura măcelului celor pe care El i-a ucis? Cu măsură, când dă lăstari, se poartă judecată cu ea; El își oprește vântul aspru în ziua vântului de răsărit. Prin aceasta, deci, va fi curățită nelegiuirea lui Iacov; și acesta este tot rodul, pentru a-i îndepărta păcatul: când va face toate pietrele altarului ca pietre de cretă sfărâmate, dumbrăvile și chipurile cioplite nu vor mai sta în picioare. Totuși cetatea întărită va fi pustiită, locuința părăsită și lăsată ca un pustiu; acolo va paște vițelul, acolo se va culca și va consuma ramurile ei. Când ramurile ei se vor usca, vor fi rupte; vin femeile și le aruncă în foc; căci este un popor fără pricepere; de aceea, Cel ce i-a făcut nu va avea milă de ei, și Cel ce i-a întocmit nu le va arăta favoare. Și va fi în ziua aceea: Domnul va treiera de la albia Râului până la pârâul Egiptului, și veți fi adunați, unul câte unul, copiii ai lui Israel. Și va fi în ziua aceea: se va suna din marea trâmbiță, și vor veni cei gata să piară în țara Asiriei și cei izgoniți în țara Egiptului, și se vor închina Domnului pe muntele cel sfânt, la Ierusalim. Isaia 27:6-13.

Corect înțelese, aceste versete identifică perioada de la 11 septembrie 2001 până la legea duminicală care urmează în curând. Versetul șase identifică întreaga istorie, indicând începutul plantei care prinde rădăcină, apoi înflorește și dă muguri și, în cele din urmă, umple pământul cu rod. Rodul care umple pământul o face în timpul "ceasului", care este criza legii duminicale. În timp ce Hristos își adună atunci rodul în grânarul său, totodată aduce judecată asupra Babilonului. Judecata care are loc în timpul când pământul este umplut cu rod este reprezentată în versetul șapte, când sunt puse cele două întrebări: "L-a lovit el, așa cum i-a lovit pe cei ce l-au lovit pe el? sau este el ucis după măcelul celor ce sunt uciși de el?"

Apoi, în versetul opt, stropirea ploii târzii este marcată prin expresia «cu măsură». Ceea ce face ca plantele să odrăslească este ploaia, iar când este indicat începutul ploii târzii, el este prezentat ca începând «cu măsură, când odrăslește». Când începe ploaia târzie, ea este revărsată «cu măsură», căci nu este revărsată fără măsură dacă secerișul este un amestec de ceea ce este adevărat și de ceea ce este fals.

Orice suflet cu adevărat convertit va dori cu ardoare să-i aducă pe alții din întunericul rătăcirii în lumina minunată a neprihănirii lui Isus Hristos. Revărsarea cea mare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează tot pământul cu slava Sa, nu va veni până când nu vom avea un popor luminat, care să știe din experiență ce înseamnă să fim împreună-lucrători cu Dumnezeu. Atunci când vom avea o consacrare deplină, din toată inima, la slujirea lui Hristos, Dumnezeu va recunoaște acest fapt printr-o revărsare a Duhului Său fără măsură; dar aceasta nu se va întâmpla câtă vreme partea cea mai mare a bisericii nu este alcătuită din împreună-lucrători cu Dumnezeu. Dumnezeu nu-Și poate revărsa Duhul când egoismul și complacerea de sine sunt atât de evidente; când predomină un spirit care, pus în cuvinte, ar exprima acel răspuns al lui Cain: «Sunt eu păzitorul fratelui meu?» Dacă adevărul pentru timpul acesta, dacă semnele care se înmulțesc pretutindeni, mărturisind că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, nu sunt suficiente pentru a trezi energia adormită a celor ce pretind că cunosc adevărul, atunci întunericul proporțional cu lumina care a strălucit va năpădi aceste suflete. Nu există nici măcar umbra unei scuze pentru indiferența lor, pe care să o poată înfățișa înaintea lui Dumnezeu în marea zi a socotelii finale. Nu va exista niciun motiv de oferit pentru care nu au trăit, umblat și lucrat în lumina adevărului sacru al cuvântului lui Dumnezeu și, astfel, nu au făcut cunoscut unei lumi întunecate de păcat, prin purtarea lor, prin simpatia și râvna lor, că puterea și realitatea Evangheliei nu puteau fi combătute. Review and Herald, 21 iulie 1896.

Sora White identifică pasajul ca momentul când îngerul din Apocalipsă coboară, căci ea spune: „marea revărsare a Duhului lui Dumnezeu, care luminează întregul pământ cu slava Sa.” Într-un alt pasaj pe care l-am citat adesea în aceste articole, ea a indicat că atunci când «marile clădiri din New York» «sunt dărâmate», «capitolul optsprezece din Apocalipsă, versetele unu până la trei» se vor împlini.

Vom continua aceste gânduri în articolul următor.

Acum voi cânta Preaiubitului meu o cântare a Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie pe un deal foarte mănos; a împrejmuit-o, a scos pietrele din ea și a sădit-o cu cea mai aleasă viță; a zidit un turn în mijlocul ei și a făcut și un teasc în ea; și aștepta să facă struguri, dar a făcut struguri sălbatici. Și acum, locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați, vă rog, între mine și via mea. Ce s-ar mai fi putut face pentru via mea, ce nu i-am făcut eu? De ce, când am așteptat să facă struguri, a făcut struguri sălbatici? Acum dar; vă voi spune ce-i voi face viei mele: îi voi lua gardul și va fi păscută; îi voi dărâma zidul și va fi călcată în picioare. O voi pustii: nu va fi tăiată, nici săpată; ci vor crește în ea mărăcini și spini; voi porunci, de asemenea, norilor să nu plouă peste ea. Căci via Domnului oștirilor este casa lui Israel, iar bărbații lui Iuda sunt răsădul plăcerii Lui; El a așteptat judecată, și iată asupra; a așteptat neprihănire, și iată strigăt. Isaia 5:1-7.